1893 — 1973
80
років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 96. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 24-го ТРАВНЯ 1973 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, MAY 24, 1973 No. 96. VOL. LXXX.

У ДРУГОМУ ДНІ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ ЗАКІНЧЕНО ВІДПОВІДІ В ДИСКУСІЇ, ЗАПОЧАТКОВАНО НАРАДИ КОМІСІЙ

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — Головний Уряд Українського Народного Союзу у другому дні своїх річних нарад у вівторок 22 травня ц. р. закінчив відповіді на численні запити і завваги в дискусії над звітами і вже того ж дня у вечірніх годинах започаткували свої наради поодинокі комісії. Відповіді на запити і завваги давали зокрема головні екзекутивні урядовці, редактор „Свободи", управитель „Союзівки" та поодинокі члени Головної Контрольної Комісії і головні радні. Відповіді в дискусії тривали протягом ранішньої і пополудневої сесій.

На полуденку гостями Головного Уряду були Карло Калвер і Волтер Радленд, екзекутивні представники одної з великих американських комерційних забезпеченевих компаній, які давали вияснення на численні запити відносно методів, засобів і можливостей праці у великих американських братських і комерційних установах життєвого забезпечення.

Наради Комісій

Того ж дня увечері започаткували і в третьому дні річних нарад в середу 23-го травня ц. р. продовжували свої засідання поодинокі комісії:

Комісія для публічних зв'язків і преси, в склад якої входять: проф. Іван Телюк — голова, Володимир Сохан — секретар, та члени – сен. Павло Юзик, проф. д-р Богдан Гнатюк, д-р Іван Скальчук, д-р Михайло Данилюк, д-р Анна Чопик і ред. Антін Драган.

Комісія для жіночих справ: Марія Душник — голова, Марія Демидчук-Чучман — секретар, Уляна Дячук, Анна Гарас, д-р Анна Чопик — члени.

Комісія для справ молоді: д-р Богдан Футей — голова, інж. Анатолій Дорошенко — секретар, мґр Іван Геврик, Володимир Дідюк, Степан Гавриш, Тарас Шмаґала, Анна Гарас, проф. Мирон Куропась, інж. Мирослав Кальба — члени.

Комісія для справ спорту: Андрій Джула — голова, Іван Іванчук — заступник голови, Марія Душник — секретар, Євген Репета, Дмитро Попадинець, Володимир Запаранюк і Василь Дідюк члени.

Комісія для фінансових справ: д-р Іван Скальчук — голова, інж. Мирослав Кальба — секретар, д-р Ярослав Падох, Дмитро Попадинець, Тарас Шпікула, Володимир Запаранюк, проф. Тарас Шмаґала і Володимир Гірняк — члени.

Виховно-дослідний комітет: проф. Мирон Куропась — голова, д-р Богдан Футей — секретар, д-р Ярослав Падох, проф. Іван Телюк, проф. Тарас Шмаґала, інж. Анатолій Дорошенко — члени.

Стипендійна Комісія, в склад якої входять усі члени Головного Екзекутивного Комітету, представники Головної Контрольної Комісії і Головної Ради, голова комісій для справ молоді і ред. Антін Драган, вже відбула свої наради в неділю 20-го травня та призначила понад 50 стипендій на загальну суму 10 000 долярів.

Пропозиції і рекомендації цієї комісії, як і всіх інших комісій будуть передані на схвалення пленарної сесії Головного Уряду і своєчасно проголошені.

На порядку третього дня нарад в середу 23 травня ц. р. були: продовження нарад комісій, справа будови нового дому УНСоюзу і на дальшому порядку ще є звіти і пропозиції комісій, дискусія над ними та їх схвалення після дебат і схвалення рекомендацій головних союзових урядовців, вкінці проєкти і схвалення бюджету та різні справи.

Як уже інформовано, члени Головного Уряду УНСоюзу візьмуть участь у великій Жалобній Маніфестації, яка відбудеться у Вашинґтоні 26 травня о год. 1-ій по пл. у 40-річчя Голодової Облоги України.

Державний секретар підтримує націоналізм у країнах Латинської Америки

Богота, Колюмбія. — Державний секретар ЗСА Вілліям Роджерс, який тепер відбуває подорож по 8-ох країнах Південної та Центральної Америки, заявив, що Уряд ЗСА вітає посилення націоналізму в цих країнах й обіцяє його підтримати. Промовляючи 18 травня в резиденції президента Колюмбії, Роджерс сказав, що реалітети сьогоднішнього світу показують, що попередня патерналістична політика уряду ЗСА відносно латинських країн мусить поступитися все сильнішим почуванням націоналізму та братерської співпраці між країнами Західньої півкулі. Державний секретар заявив, що політика теперішнього уряду ЗСА є „модерною політикою зрілого партнера". Для добра всіх країн Західньої півкулі потрібна є співпраця, а не пуста риторика та взаємні обвинувачення, — сказав Роджерс. Він також сказав, що Уряд ЗСА буде заохочувати реґіональну співпрацю між країнами, допоможе в підсиленню Організації Американських Держав і буде співпрацювати з країнами Латинської Америки, щоб піднести економічний рівень населення цих країн. У своїй промові Роджерс зазначив, що ЗСА будуть респектувати суверенність і незалежність всіх країн і, що відносини між ЗСА та країнами Латинської Америки будуть базовані на принципі рівности.

Генеральний секретар ОН стверджує розбіжності між Ізраїлем і арабами

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм, проголосив 41-сторінкове звідомлення про стан справ на Близькому Сході, при чому стверджує принципову розбіжність становищ Ізраїлю і арабських країн: Ізраїль вважає, що замирення може прийти тільки шляхом безпосередніх переговорів між ним і Єгиптом, — знову ж Єгипет і інші арабські держави відкидають можливість безпосередніх переговорів, поки на арабських землях існує ізраїльська окупація. Однак Вальдгайм звертає увагу, що Рада Безпеки ОН є одиноким тереном, на якому обидві сторони „сходяться в тій самій кімнаті" і тому вона має найкращі шанси довести до порозуміння.

БЛАЖЕННІШИЙ ПЕРВОІЄРАРХ УКПЦ ВІДБУВ ЗУСТРІЧ З ДІТЬМИ І МОЛОДДЮ В ЧИКАҐО

Чикаґо (телефоном від М.Д.). — Третій день перебування голови Української Католицької Помісної Церкви Блаженнішого Верховного Архиєпископа і кардинала Йосифа, в понеділок 21 травня ц.р., проходив під знаком зустрічі з українськими дітьми та із шкільною й академічною молоддю. О год. 9-ій вранці в катедральному храмі св. о. Миколая Блаженніший Первоієрарх Йосиф відслужив Архиєрейську св. Літурґію в сослуженні Владик Кир Ярослава, Кир Йосифа і Кир Ізидора та священиків довколишніх парафій. Дияконував канцлер о. В. Білинський, рецитував і співав до Служби Божої катедральний хор „Верховина" під управою пані Я. Проців. Провідною думкою батьківського слова Блаженнішого був заклик до молоді плекати релігійні і моральні ідеали, що повинні бути дороговказом у життьовій дорозі. Зокрема Блаженніший закликав молодь пізнавати Бога, свій нарід, вивчати рідну мову, як також заохочував до покликань, щоб новими священиками забезпечити майбутнє Української Церкви. По дорозі з катедри до шкільної авдиторії Блаженніший поблагословив єпископську канцелярію. Авдиторію школи св. о. Миколая виповнили вщерть діти цілоденної школи та Шкіл Українознавства, молодь прицерковних організацій — „Обнови" при катедрі і св. Бориса й Гліба при парафії свв. Володимира й Ольги, та в одностроях молодь Пласту й СУМА. Молодь вітала свого духовного Батька по-своєму — атрактивною живою мистецькою програмою, захопленням, а то й гамірливими окликами, створивши справжню дитячо-молодечу атмосферу, відмолодивши свого Небуденного Гостя, який, ставши сам на крісло, продеклямував вірш, вивчений ще в дитячих роках. Його величня постать залишиться в пам'яті на ціле життя кожного з молодих учасників цієї небуденної зустрічі.

По полудні Первоієрарх був ще у відвідинах парафії свв. Володимира й Ольги, оглянувши докладніше конструкцію посвяченого день перед тим Божого храму. Крім того приймав також на авдієнції вірних та представників організацій, між ними Президію Комітету Громадської Дії, що переводила чикаґські привітальні врочистості, та членів Президії Ради Українських Організацій за Патріярхат Помісної Ук-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Мікробіологи світу виступили на оборону Ніни Строкатої

Об'єднані Нації. Ню Йорк (УІС „Смолоскип"). — 17-го травня ц.р. члени Американської Асоціяції Мікробіологів — д-р Андрій Зварун і докторант мікробіології Юрій Карпінський — відвідали Об'єднані Нації та інтервеніювали в обороні Ніни Строкатої, яка засуджена рік тому, в травні 1972 р., на чотири роки ув'язнення за відмову відректися від свого чоловіка, українського письменника і перекладача Святослава Караванського. Обидва представники особисто доручили петицію Комісії Людських Прав ОН, після чого відвідали пресові аґенції в будинку Об'єднаних Націй. Д-р Андрій Зварун і Юрій Карпінський відвідали бюра пресових аґенцій AP, UPI, Reuter та газет New York Times, Washington Post, Jewish Chronicle та New York Post. В кожному бюрі вони передали кореспондентам спеціяльне пресове повідомлення, копію петиції в обороні Ніни Строкатої з підписами мікробіологів, памфлет „Ніна Строката" і „Суди в Україні— 1972" та відбули розмови, інформуючи про події в Україні та про справу Ніни Строкатої. Копія петиції в обороні Ніни Строкатої, з підписами мікробіологів, була переслана також Міжнародній Комісії Юристів, американській делеґації до ОН, Міжнародній Амнестії в Лондоні і Ню Йорку та на адреси різних міжнародних організацій, а спеціяльне пресове повідомлення представникам світової преси у Вашинґтоні.

На річному З'їзді Асоціяції Американських Мікробіологів

Напередодні річного З'їзду Асоціяції Американських Мікробіологів, який відбувся 5 - 11 травня 1973 р. в Маямі Біч, молодий мікробіолог д-р Андрій Зварун, при допомозі д-ра Є. Рослицького з Канади, поробив заходи, щоб ця Асоціяція дозволила мати спеціяльний стенд в часі З'їзду, присвячений Ніні Строкатій. 5-го травня Екзекутива Асоціяції на своєму передз'їздовому засіданні, обговоривши це питання, рішила дати дозвіл на поставлення такого стенду, під умовою, що його будуть обслуговувати мікробіологи, члени Асоціяції. В понеділок, 7-го травня, розпочалися наради Асоціяції в готелю Фонтенбльо, де в головному фоє був поставлений стенд з великим написом "Save a Microbiologist" („Рятуйте мікробіолога"). Протягом 3-ох днів цей стенд обслуговував Юрій Карпінський при допомозі д-ра А. Зваруна і студента мікробіології з Чикаґо Мирона Долинюка, даючи інформації про Ніну Строкату і збираючи підписи в її обороні. Протягом трьох днів сотки мікробіологів відвідали стенд, а біля триста з них підписали петицію, одержали памфлет „Ніна Строката", „Леонід Плющ" та інші матеріяли про події в Україні.

Петиція в обороні Ніни Строкатої

В петиції в обороні Ніни Строкатої, яка звернена до генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма, між іншим говориться:

"Ми, мікробіологи, є примушені домагатися, щоб уряд СССР, який підписав Універсальну декларацію Людських Прав, негайно

(Закінчення на стор. 3-ій)

УКРАЇНСЬКІ ІЄРАРХИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ В ЖАЛОБНІЙ МАНІФЕСТАЦІЇ

СЕНАТОР ДЖЕВІТС ОБВИНУВАЧУЄ МОСКВУ У ПЕРЕСЛІДУВАННІ УКРАЇНЦІВ І ЖИДІВ, В. ВАШИНҐТОН, ПОСАДНИК СТОЛИЦІ, ПРЕДСТАВНИКИ АМЕРИКАНСЬКИХ РОБІТНИЧИХ СПІЛОК І ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ ВИСТУПЛЯТЬ НА МАНІФЕСТАЦІЇ

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — Кир Амвросій Сенишин, архиєпископ та Митрополит Української Католицької Церкви, його Єпископ-помічник Кир Василь Г. Лостен, та Марко, Архиєпископ Української Православної Церкви в Америці, візьмуть офіційну участь в Жалобній Маніфестації, присвяченій 40 річчю великого голоду в Україні, що відбудеться в суботу, 26-го травня ц. р. біля пам'ятника Т. Шевченка у Вашинґтоні, Маніфестація почнеться о годині 1-ій по пополудні.

Дост. Волтер Вашинґтон, посадник Вашинґтону, візьме участь в Маніфестації та виголосить коротку промову. АФП-КІО, найбільша американська робітнича спілка, запевнила, що в Маніфестації візьме участь один з її представників. Українську Національну Раду заступатиме делеґація на чолі з проф. Миколою Степаненком, віцепрезидентом УНРади. Будуть делеґації поневолених народів.

Головними промовцями на Жалобній Маніфестації будуть: Павло Юзик, канадський сенатор, та Едвард Дервінський, конґресмен зі стейту Іллінойс, та проф. Іван Вовчук, голова Політичної Ради Українського Конґресового Комітету Америки. З короткими промовами виступлять: американський генерал Томас А. Лейн, п-і Віра В. Кохно, очевидець жахливого голоду в Україні в 1932-1933 роках і проф. М. Степаненко. Маніфестацію відкриє проф. Лев Е. Добрянський, президент УККА, а програму вестиме Йосиф Лисогір, екзекутивний віцепрезидент УККА, заключне слово виголосить д-р Степан Куриляс, голова Відділу УККА у Вашинґтоні.

В мистецькій програмі виступить український чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під дириґентурою проф. Михайла Длябоги, та буде інсценізація поеми „Смерть" у виконанні членів ОМУС-а: Е. Дичко-Блавацької, М. Огепової-Карп'як, Е. Куриляа, В. Шашаровського та М. Солтиса.

Згідно з розпорядженням поліційного департаменту, всі автобуси, що привезуть учасників з різних стейтів Америки, матимуть зарезервовані паркувальні місця на Вест Сайд 23-ій вулиці, між вулицями „Н" і „П", а особові автомашини в бльоці 2200 і „О" Вулиці.

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН З'ЯСОВУЄ СВОЄ СТАНОВИЩЕ ДО ВОТЕРҐЕЙТСЬКОЇ АФЕРИ

Вашинґтон. — Найновіша заява президента Ніксона з 22 травня внесла чимало ясности в атмосферу, серед якої розвинулася вотерґейтська афера, яка важкою зморою нависла над самим Президентом і цілою політичною американською системою. Як видно з усіх даних, що їх подав у своїй заяві президент Ніксон, вотерґейтська афера знайшла пригожий ґрунт в умовах загального недовір'я і підозріння щодо наявности загрози для державної безпеки. Події в ЗСА у зв'язку з в'єтнамською війною, намагання протиурядових підривних кіл з допомогою демонстрацій, замахів з ужиттям пальної зброї, нищення майна тощо, зумовили ряд заходів з боку Уряду, які мали на меті унешкідливити того роду підривну діяльність, а в першій мірі не допустити до того, щоб національна безпека ЗСА опинилася під загрозою. Скору і своєчасну розв'язку вотерґейтської афери утруднило те, що вмішані в неї особи мали таке чи інше відношення до діяльности на відтинку безпеки ЗСА і мали за завдання забезпечити повну таємницю для окремих починів Уряду на відтинку зовнішньої політики. З цим було пов'язане підслухування телефонічних розмов високопоставлених осіб в різних урядових аґенціях, а навіть близьких співробітників Білого Дому, та був опрацьований плян і була оформлена спеціяльна група для спеціяльних розвідочних цілей, управнена до таємних вломів до бюр і помешкань для обшуку і здобуття компромітуючого матеріялу, коли в гру входило питання національної безпеки. Згідно з заявою президента Ніксона цей плян ніколи не був реалізований, але, як можна тепер припускати, ті люди, які цим займалися, чи були включені до такої групи, яка мала діяти у спеціяльних обставинах, застосували цей плян у відношенні до Демократичної партії в час виборчої кампанії 1972 року. Президент Ніксон, згідно з його виразною заявою, до цього не мав ніякого відношення і ніколи нікого не уповноважнював у такий спосіб збирати інформації про діяльність Демократичної партії. „Всі ці розвідувальні операції, — заявив Президент, — не мали ніякого пов'язання з вломом до головної квартири Демократичної партії". Цей влом, як і вся „нелеґальна" і „неетична" діяльність осіб, які заплянували такий влом і які того роду нелеґальні і неетичні методи стосували, займаючи позиції в Комітеті для перевибору Президента, не були ані узгіднювані з Президентом, ним авторизовані чи йому відомі. Це стосується також нелеґальних і неетичних способів у збиранні фондів на виборчу кампанію. Коли ж президент Ніксон намагався обмежити слідство в справі вотерґейтської афери, то це робив він тільки з погляду національної безпеки, не бажаючи, щоб у висліді слідства були розкриті пляни і способи збирання матеріялів про діяльність окремих осіб, запідозрених у розкриванні державних таємниць. Президент Ніксон поновно підтвердив, що він вважає, що всі, які здійснили будь-які нелеґальні вчинки, повинні за них відповідати перед судом, а враховуючи загальну ситуацію, він подав до відома, що в ніякому випадку запідозрені не матимуть права закриватися екзекутивним привілеєм. Президент Ніксон заповів, що він в міру потреби займатиме становище до тих чи інших питань, якщо такі виринуть у зв'язку зі слідством. Вотерґейтська афера не матиме впливу на його працю як Президента і він продовжуватиме виконування своїх обов'язків, як Президент ЗСА.

ЗАКЛИК
У ДЕНЬ ВСЕНАРОДНОЇ СКОРБОТИ

„Боже великий, єдиний, всю Україну храни"

Згадуючи сьогодні сім мільйонів замучених голодом українців, звертаємося до Всевишнього та благаємо, щоб відвернув на майбутнє нещастя, яке навістило наш нарід тому сорок років.

Історичне минуле українського народу не знає подібної трагічної події, як спричинення безбожним ворогом в 1932-1933 роках штучного голову в Україні, жертвою якого впали мільйони українського населення. Московсько-большевицький режим накинув Україні насильну колективізацію, а спротив проти неї втопив у безмежній жертві голодової смерти мільйонів українського населення.

На превеликий жаль, трагедія українського народу не знайшла тоді належного відгуку і співчуття, не то що оборони, серед вільних народів світу, не зважаючи на те, що українські католицькі Владики в Галичині, зокрема Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, а теж українська спільнота у вільному світі, робили всі можливі заходи, щоб спрямувати увагу й опінію світу на захист винищуваних штучним голодом мільйонів українців.

Вільний світ мовчав тоді, як і мовчить сьогодні, коли совєтський режим здійснює в Україні культурний геноцид, русифікуючи насильно Україну й винищуючи фізично провідну верству українського народу. Та маємо в Бозі надію, що безбожний комунізм не буде в силі перекреслити українського народу й імени на скрижалях історії.

У 40-річчя голодової облоги України, українська спільнота відзначає цю трагічну подію Всенародним Днем Скорботи, а Тіні замучених голодом на рідних землях наших братів і сестер поновно пригадують усьому вільному людству жорстоку долю українського народу та остерігають і закликають до боротьби за Богом дані людині права — свобідно по Божим законам формувати життя одиниці і народів. Ті мученики закликають нас бути подвижниками Божої Правди на землі і змагатися за Її перемогу в Україні.

Дорогі в Христі! Не падаймо на дусі! Будучи на волі у вільному світі, ширім правду про страшне лихо, яке приносить комунізм.

У День Всенародної Скорботи молімо Всевишнього, щоб укоротив страждання українського народу та послав йому мудрість правити собою і силу здобути волю.

Закликаємо Вас, Дорогі Брати і Сестри, взяти численну участь у Богослуженнях, щоб Господь вкоротив дні українського горя.

В ім'я правдивого патріотизму, в ім'я любови до України, забудьмо особисті непорозуміння, спори, партійні суперечки, а всі наші сили спрямуймо на допомогу українському народові, щоб визволився з тяжкого ярма. Хай усі візьмуть численну участь у Жалобній Маніфестації у 40-річчя голоду в Україні, в суботу, 26-го травня 1973 року у Вашинґтоні, біля пам'ятника Тарасові Шевченкові, а Високопреподобне Духовенство відслужить Служби Божі в неділю, 27-го травня, в наших українських церквах, в намірені українського народу та Панахиди за душі тих українців, що згинули тому сорок років внаслідок примусового і насильного голоду.

Філядельфія, Па., 22 травня 1973.

† *АМВРОЗІЙ*
Митрополит
Філядельфійський Архиєпископ

М. Плав'юк став президентом фірми Ессекс Пекерс в Гамілтоні

Торонто (В. Д.) — Відомий і визначний суспільно-громадський і політичний діяч Микола Плав'юк, був назначений, 24 квітня на президента великої м'ясної фірми Ессекс Пекерс Лимитет в Гамілтоні. Фірму Ессекс Пекерс зорганізував у 30 роках, також відомий наш підприємець і громадянин Г. Поворозник у Віндзорі, що був її першим президентом. Відійшовши на спочинок, залишився у складі її Дирекції. Ессекс Пекерс Лмт. одна з більших фірм м'ясної продукції в Канаді. Спеціялізується у різних продуктах, між ними в консервованих голубцях, які знайшли вже свій збут і признання. Свої продукти Ессекс Пекерс продає в: Канаді, ЗСА, Японії, Австралії, Европі та країнах Латинської Америки. Новий Президент Ессекс Пекерс Микола Плав'юк, народжений 1925 р. в Україні. До Канади приїхав у 1949 р. Середню школу закінчив у Німеччині в 1946, Економічні науки на Мюнхенському Університеті 1949 р. а бизнесові у Ст. Джордж Університеті в Монтреалі. Від 1954 року працював у фірмі Ессекс Пекерс на різних відповідальних становищах, де здобував велике признання за їхню розбудову і ріст Належить до Американської Асоціяції так зв. „Менеджмент". Бере активну участь у політичному житті Канади. В українській спільноті є активним у багатьох суспільно-громадських і політичних організаціях, установах, товариствах. Протягом десяти років був президентом УНО, шість років заступником голови КУК, — першим секретарем СКВУ, а тепер є головою організаційного комітету для підготови другого Конґресу СКВУ, займав і займає різні провідні становища у Пласті, студентському житті, кредитових спілках, у спілці журналістів. Був делеґатом на Конвенції УНС. М. Плав'юк живе з дружиною, двома синами і двома дочками у Ґримсбі.

Микола Плав'юк

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ЖЕРТВИ ГОЛОДОВОЇ ОБЛОГИ УКРАЇНИ СОРОК РОКІВ ТОМУ! ПОМ'ЯНІМО ЇХ ПІД ЧАС ВЕЛИКОЇ ЖАЛОБНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ У ВАШИНҐТОНІ 26-ГО ТРАВНЯ 1973 Р. О ГОД. 1-ІЙ ПО ПОЛ.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Річниця великої трагедії

В суботу 26 травня українці З'єднаних Стейтів Америки вшанують на маніфестації у Вашинґтоні пам'ять понад семи мільйонів своїх земляків та рідних, що загинули в роки голодової облоги України 1932/33. Згідно з пляном організатора цієї маніфестації, Українського Конгресового Комітету Америки, українська громада в цій країні своєю масовою участю в маніфестації має виступити з обвинуваченням Москви у плянованому народовбивстві, безприкладному в історії людства.

Вашинґтонська маніфестація має ще інші важливі аспекти, про які нам треба пам'ятати. Йдеться про те, що терор накиненого Москвою режиму в Україні не закінчився сорок років тому, а продовжується по сьогоднішній день. Тільки за останній рік з доручення Москви переведено в Україні ліквідацію найактивнішого елементу, щоб в такий спосіб облегшити політику русифікації населення. Десятки українських культурних працівників, літературних критиків, поетів і письменників були арештовані і досі перебувають в ув'язненні. Багатьох з них уже засуджено на довголітні каторжні роботи в концтаборах та на заслання. Як у 30-их роках за Сталіна, так у 70-их роках за Брежнєва маємо справу з тією самою протинародною політикою тоталітарного режиму, який не гребує ніякими засобами, щоб затриматися при владі і зберегти цілість російської колоніяльної імперії.

Українська маніфестація у Вашинґтоні відбувається напередодні приїзду до Америки речника цього антинародного московського режиму, генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва. В той час, коли десятки народів СССР є предметом безоглядної експлуатації і нищення, Брежнєв приїздить до ЗСА, щоб тут дістати додаткову матеріяльно - технічну й фінансову допомогу для закріплення очолюваного ним режиму. Як громадяни цієї країни, ми маємо обов'язок звернути увагу Уряду ЗСА і всього населення Америки на те, що будь-яка допомога для СССР — це не тільки удар по поневолених Росією народах, але й діяння на власну шкоду. Скріплюючи СССР у будь-якій формі, ЗСА скріплюють політичну силу, яка має за мету знищення всього вільного світу. Ця мета присвічувала Ленінові, Сталінові, Хрущову, а тепер присвічує Брежнєву. Про це треба буде голосно і виразно сказати у Вашинґтоні.

Вотерґейт і закордон

Коли вся американська преса, радіо й телевізія переповнені вістками і безконечними коментарями про аферу Вотерґейту, то закордонна преса і міжнародні політичні кола — як твердять самі американські газети — відносно мало цією справою цікавляться, чи пак не надають їй такого великого значення, як на американському терені. Але прихильні, як і неприхильні Урядові американські кола одностайно признають, що Вотерґейт — це скандал, який перевищує різні скандальні афери з минулого тому, що підірвав довір'я до штабу Білого Дому і внаслідок цього послабив авторитет самого Президента. І тут власне внутрішньоамериканський шум з приводу цієї афери заторкує й ділянку закордонної політики.

Міжнародні політичні кола не хвилюються справою протизаконного підслухування головної квартири Демократичної партії у будинку Вотерґейт у Вашинґтоні в передвиборчому часі, справою фінансування тієї нелеґальної дії та спробами її затушувати, бо вважають це суто внутрішньою справою Америки. Широкі кола в різних країнах світу не визнаються в цій справі і, може, тому байдужі до неї, бо в історії Америки було, на жаль, багато прерізних неприємних афер в різних її містах. Однак, закордонні політичні кола стурбовані, що внаслідок цієї афери конституційний речник З'єднаних Стейтів перед широким світом, який переговорює з головами чужих держав і договорюється з ними у найважливіших справах, не має тепер тієї підтримки Конґресу, що її мав перед „вибухом" вотерґейтського скандалу.

„ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 28 травня ц. р., покликаючись на свої інформації з Лондону, Бонну, Токіо й Сінгапуру, твердить, що в тих великих світових центрах панує настрій трохи здивовання, трохи стурбованости, але й переконання, що та внутрішня американська справа строго відмежована від закордонної політики. Тому недавно приїздили до Вашинґтону прем'єр Італії і канцлер Західньої Німеччини, на кінець цього місяця передбачена зустріч Ніксона з французьким президентом Помпіду в Ісляндії, а на 18 червня заповіджений приїзд до ЗСА Леоніда Брежнєва. Найбільше зло тієї афери Вотерґейту власне в тому, що вона широко відкрила греблю для атак проти Уряду включно з Президентом і тому причинилася до послаблення авторитету Президента власне у той час, коли з уваги на великі зміни у світі той авторитет повинен стояти найвище.

ХОЛОДНА ВЕСНА У ПАРИЖІ

Париж. — Мешканці великих і менших міст, завдяки „вигодам" нашої цивілізації, втратили відчуття природного ритму. Хто сьогодні думає про схід і захід сонця? Температура не грає великої ролі, бо реґулюємо її в хаті й в автомашині, в бюрі й у підземці, а тому хутра носять тільки жінки зимою й літом, їдучи на бенкети, прийняття або в крайньому випадку — до театру...

Але, коли пильно придивитись, то природа мститься за таке її іґнорування. Не будемо наводити прокладів з поодиноких частин світу, візьмемо тільки Францію.

Зима була вийнятково суха й тепла. Що тепла, це нікому не перешкоджало, але що суха — це відбилося на зимових вакаціях, бо бракувало снігу. Та помста природи сягнула далі, поза вакаційні й спортові приємності. У Франції, після теплої зими, прийшла холодна весна, яка дуже дається взнаки. Дерева розпустились пізно, городовина не росте, а в зв'язку з цим неймовірно зросли ціни на картоплю, томати, овочі: зимових щораз менше, весняних (наприклад, полуниць) нема. Авжеж, голоду нема, бо все це можна привезти з Альжиру, Тунісії, Марокко, навіть Каліфорнії, а то й Арґентини, але по яких цінах?

Передвиборча й виборча гарячка у березні належала до періоду теплої зими. Період після виборів — приніс холод, як і весна. У зв'язку із втратою голосів, що її зазнали ґоллісти, всі уявляли, що партія при владі піде на „відкриття", шукатиме союзів. Як і уявляли собі, що соціялістично - комуністична опозиція (об'єднана лівиця) розгорне широку акцію, в якій могла розраховувати на підтримку р о з чарованого центру. Нічого подібного не сталося.

Новий уряд, під проводом передвиборчого прем'єра, що не має надто теплих симпатій загалу, виявив справжнє замороження ситуації. До нього увійшли тверді прихильники Помпіду. Отже, він має характер не тільки виразно ґоллістський, але майже „особисто президенціяльний". У дискусіях над аферою Вотерґейта, якою у Франції переймаються дуже мало, не так газети, як журнали проводять паралелю між „замкненістю" през. Ніксона, що створив довкола себе широкий штаб особистих дорадників, і сучасним французьким урядом, який складається також із „особистих" дорадників Помпіду. При чому „особистість" помічається і в обсаді безпосереднього штабу президента. Ніякого „відкриття" ні наліво, ні направо. Замороження режиму.

Таке ж замороження помічається і серед опозиції. Союз соціялістів із компартією триває і триватиме. Не тому, що в ньому видно якісь перспективи, але тому, що ніхто не має ніякої нової концепції, жадної свіжої думки, жадної пропозиції. На 1-го травня заповідались демонстрації, в яких компартія хотіла виявити здібність у маневруванні й заповідала масову участь, навіть зговорення із крайньою лівицею, до якої належить переважно молодь. Цього не сталося. Крайні ліві демонстрували окремо від компартії, але участь була менша від звичайної, бо — знов же — мстилась природа: ллляв дощ, який не міг сприяти масовості.

Несподіване замороження і в соціяльній ділянці. Усі уявляли собі, що лівиця, яка не провалила ґоллістської більшости у виборах, саботуватиме дію уряду спільними акціями синдикатів, які у Франції або в руках компартії (найбільше), або намагаються протиставитись компартії шляхом радикалізації своїх акцій. Для такого саботажу не бракує можливостей, хоч Франція забагатіла й далі багатіє. Але, як у всьому світі, ціни йдуть швидко вгору, валюта девальвується, апетити ростуть. Матеріяльний добробут не гармонізований з умовинами праці, яка стає щораз нуднішою (в зв'язку з її механізацією та автоматизацією). Робітник, маючи певний комфорт у житті, шукає його й на підприємстві, а цього у Франції нема.

Усі сподівалися, що після виборів, користуючись з вище названих причин, що створюють дуже виразний клімат, дійде до концентрованої акції робітничих синдикатів. А коли взяти до уваги „спільну програму лівиці", то це могло б дати повторення „травня 1968 року". Нічого подібного не сталося, і то з зовсім нових причин.

Несподівано застрайкували на державних автомобільних заводах Рено (під Парижем і на провінції) чужинецькі, найгірше оплачувані й найменш кваліфіковані робітники. Чужинецькі робітники у Франції являли завжди проблему, але ніколи вони не зважувались страйкувати самі, бож являють меншість і не втішаються симпатіями населення. А до того — це люди бідні і для них втрата о д н о денного заробітку часто рівнозначна з катастрофою. Крім того — їх легко викинути з праці і навіть із Франції.

Та цим разом події покотилися інакше. Продукційний процес тепер так автоматизований, що зупинення одного коліщатка зупиняє всю машину. Страйк кількох соток чужинців зупинив всю продукцію. Цих чужинців французи не заміняють, бо чужинці мають занизькі платні, щоб на їх місце хотіли прийти французи. Синдикати хотіли посередничати в цій справі, але... чужинці не є їх членами й відмовились від цього посередництва. Легко собі уявити, як впав від цього престиж синдикатів...

Удар по престижеві синдикатів був такий великий, що дальші страйки не почалися, і невідомо, коли та як можуть початися. Під знак запиту стали сама структура й ідея синдикатів. Адже синдикати є символом організації робітничої кляси. Але чи можна тепер говорити про цілість інтересів робітничої кляси, коли її втілення — синдикати — не брали досі під увагу чужинецьких робітників? Чи можна говорити про рішальну ролю синдикатів, які об'єднують — нехай навіть — 70 відс. робітників, коли 2-3 відс. можуть викликати соціяльний конфлікт, що його відносно легко (з огляду на відсоток страйкуючих) полагодити дирекції чи урядові, не оглядаючись на синдикальну машину.

Тому, замість про соціяльні справи взагалі, широка преса говорить постійно про чужинецький пролетаріят, підносячи можливість появи нового Спартака. Колесо історії має свої несподіванки.

Проте, синдикати не склали зброї. Капітал — також ні, покликуючись на ріст продукції, на необхідність інвестицій та взагалі — залізні рами бюджету, основну прикмету капіталістичного господарства, яке досі виявляє себе куди динамічнішим від „соціялістичного". Молодь виживається в крайньо лівих групках, які проповідують такі ідеї, що не наймолодші робітники за ними не йдуть. Хто бо хоче втратити добре оплачувану працю чи взагалі варстат праці? Маркс мав рацію, коли говорив, що пролетаріятові нічого втрачати, крім кайданів. Сьогодні французький пролетар може багато чого втратити і не має ніяких кайданів. Навіть альжирець, що тікає від „соціялізму" у своїй батьківщині на заробітки у Франції, не схильний до революції, бо він приїхав по гроші, а не по революцію.

Але замороження відносин між урядом і синдикатами не віщує нічого доброго. Бож добробут не вирішує всього. Людина у добробуті має право на вдоволення. А умовини праці того вдоволення не дають. І тому найкраще забезпечене робітництво може спричинити вибух, коли проблеми лишаться нерозв'язаними. У стабілізованому суспільстві є багато шляхів до розв'язки. Лише шлях замороження діялогу ні до чого не веде.

Т. Дж.

І. Вовчук

ЗАТИСКУЮТЬ ШРУБИ ЄДИНОДЕРЖАВСТВА

(3)

Учений лакей знає, що верзе кат-знащо, бо добре розуміє, що утвердити особливу ролю російського народу не підсилу ніяким засобам. Німецький нацизм пробував це зробити для німців. Про його кінець не буду згадувати. Те саме буде й з новим курсом московізму, в який запрягся академік з Києва, домагаючись „виховувати людину, вільну від національних забобонів, національної обмежености — цієї небезпечної соціяльної хвороби", — твердить академік АН УССР. Властиво не від себе твердить, а повторює те, що вимагає нинішній курс партії.

Надмірне піднесення ролі російського народу в будові комунізму на третьому році брежнєвської п'ятирічки з першого погляду видається дивним, воно не вкладається ні в які виміри марксизму з ленінізмом. Справді ж нічого дивного немає. Під ударами національних ідей, націоналізмів поневолених націй (не' російських) володарі дрейфуючої імперії, борсаючись в економічних протиріччях, шукають опертя для свого владування. Розглядаючись навколо себе, бачать, що в самій партії є три, коли не більше, течії чи угруповання.

Комуніст Рой Медведєв, вирвавшись з царства московського соціялізму, в своїй „Книзі про соціялістичну демократію", говорячи про угруповання в партії, пише, що за останні роки „дуже зменшився вплив і авторитет марксизму з ленінізмом, занепав політичний авторитет, як і ідейний вплив КПСС". Занепад марксизму з ленінізмом не дуже непокоїть володарів імперії. Що іншого занепад авторитету партії, на що вказував і намісник на Україні В. Щербицький на квітневому пленумі ЦК КПУ. „Це завдає шкоди справі виховання нашого народу, особливо молоді", — твердив В. Щербицький.

Безсилі утримати авторитет і вплив остогидлим марксизмом - ленінізмом серед поневолених націй, кремлівські володарі шукають опертя для свого владування в російському народі. Звеличуванням його ролі в будові соціялізму підноситься національну гордість „вибраного народу". А будь - які вияви національно - культурної окремішности української й інших поневолених націй жорстоко переслідуються. Неросійським націям невільно мати батьківщину, як національно - історичну категорію в культурно - політичному розвиткові.

Московська преса раз-у-раз повторює сказане Л. Брежнєвим на ювілейних урочистостях в грудні м. р.: „Загальнонаціональна гордість радянської людини глибша і ширша, як національні почуття кожного окремого народу, що входить до складу нашої держави". Відбираючи у поневолених націй батьківщини, бо то мовляв, націоналістичні і клясово - ворожі забобони, ЦК КПСС накидає їм „отечество" з його патріотизмом, на якому має бути здійснене „гармонійне поєднання" унітарної держави з „совєтським народом". А „серцем отечества", як то проголошено в пресі під час святкувань 50-ліття створення СССР, є Москва і „серцем дружби" — Росія. Така найновіша формула, що нею визначаються у відносинах між націями „якісно нові риси, які притаманні розвиненому соціялізмові" („Комуніст", ч. 3, ц. р.).

(Закінчення буде)

Любов Коленська

МАНДРІВКА В МИНУВШИНУ

В'їжджаємо в історичне містечко Батсто, Н. Дж. Кались нараховувало воно 1000 мешканців і в рр. 1766-1867 в індустріяльному розвою Америки відіграло важливу ролю, зокрема, в металюргії і у виробництві скла. Тут перетоплювано метал на гармати під час Американської Революції і у війні 1812 року.

Містечко Батсто недалеко моря, і скрізь на доріжках — приморський золотавий пісок всуміш із камінчиками. Вгорі голубінь неба, і сонце вмощується ласкаво на наших плечах. Немає ще пилу, і кожен листок просвічує свіжістю і делікатним мереживом. Довкола різноквіття — конвалії, косарики, братки, стокротки, кульбаби, ясмин і голубо - лілові гліцинії. І безмежжя дерев: закосичені шишками сосни, молоді дубки, берези і невеликі кактуси, що довголистими кущами химеряться острівцями. Задихуєтеся повітрям, таким відмінним від міського, і відпочиваєте.

Біля вас лагідне пополудне відкривається розлогими луками, зеленню трав, перетканих озерами й озерцями. Хвилі на них буйні і рухливі, але при березі спокійніші. Там заякорені кану, що їх можна винаймати. Біля кану пропливають повагом білопері качки. Вони зупиняються біля берега, і там їх годують туристи. Поміж ними молода пара. Він видобуває з торбинки якісь окрушини, передає дівчині, і вона навпочіпки на траві прихиляється до хвиль, ледь не торкається води і подає їжу качкам. І враз із сміхом ховає руки за спину, мабуть, качка схопила її за палець. Впадає в вічі незвичайна чистота: на землі жадного папірця, недоїдків, порожніх пляшок.

Досить велика площа для паркування, а по другій її стороні одноповерховий будинок. Там вам дають потрібні інформації і за мінімальною доплатою ви можете прилучитися до групи із провідником. В ґаблотках різнокольорові вироби - сувеніри зі скла, картки з красвидами, книжки і газети; одна, яка виходить щочетверга „Гісторі Рів'ю" і друга „Батсто Сітізен Газетт".

Ціле містечко втримане так, як воно виглядало за давніх часів. Ось біля вас проїжджає диліжанс, запряжений у два сиві коні, а на ньому — діти. Вони сміються, вигукують, а батьки їх фотографують. Перед диліжансом пробігає білка, і коні на хвилину зупиняються.

Людей ще не багато, можливо, ще не сезон. Ось молоді батьки, такі ще молоді, що здається ще не облетів з них пух юности. Вони з возиками і малятами на них. В одного на раменах — скарб його життя — розсміяний малюк. Біля старезного дерева молоденька мати, її чоловік і двійка кучерявих, ясноволосих дітей. Вони ніби позують перед невидним малярем, що малює картину „Дерево життя".

Идемо далі — ліворуч старий млин. Обертається величезне коло, спливає вода з лотоків, мелеться мука... На припоні — великий білий собака. Стереже цей млин. Далі тартак. Довгою пилою ріжуть дерево двоє чоловіків, пахне свіжим трачинням. А ще далі велика стайня з усією кінською збруєю і різне рільниче приладдя. В сусідстві кузня, де старий чоловік у шкуратяному убранні наче з Франкового оповідання роздуває жар. Він показує як колись робили цвяхи. А публіка дивиться, спрагнена в цій хвилині повернутися від сучасности у давнє, повільне й спокійне життя. Навпроти незвичайної краси мурований будинок в стародавній садибі одного із багатіїв — вітальня, спальня усе в колоніяльному стилі, усе неторкнене, як було колись. Здається, хтось зараз вийде з сусідньої кімнати, запросить вас до столу і розпочне з вами розмову про часи, коли сюди приїхали перші поселенці... Увесь будинок оброслий плющем, диким виноградом і гліциніями.

Під горбком природничий невеликий музей. На його дверях слова В. Шекспіра: „З безмежної книги Природи краплину можу захопити і я..." Біля бюрка приязно вітає нас старенька жінка. Я розпитую її про назви деяких квітів. Тут же випхані всілякі місцеві звірики і мапа території індіянського племені, яке тут „жило в плачі дощу і в сколихах вітру, але жило вільно й щасливо".

Враз чую, як хтось насвистує дивну, наче пташину мелодію, і вже хочу скартати свого чоловіка, але, на превелике диво, це насвистує старенька жінка. Вона завважує моє здивування і каже:

— Так — це я. Але хіба сьогодні не прекрасний, не радісний день? Тоді я питаю: „Яка це мелодія?" Вона: „Хіба ви ніколи не були вранці в лісі? Це птахи, коли зустрічають день, і їм радісно". Залишаємо її з усіма рослинами, звіриками і — радістю.

По дорозі у загородах коні, кози, дріб, на ввесь голос кукурікає півень. А там із загородки висунули голови два барани. Мій чоловік каже: „Та ж це достоменно такі, як на дереворитах Гніздовського!"

На жаль, уже пізно і ми не можемо зайти до всіх будинків. Та ось напис: „Прядільний котедж". Ледве протискуємося всередину, бо тут чимало людей. Біля куделі — дівчина із великими сіро - голубими очима, її довге брунатне волосся перев'язане стрічкою. Вона пояснює, як в давні роки пряли на варстатах чи на куделі вовну. Біля неї вже наполовину витканий індійський килимок, а на варстаті — нап'ятими р і з нобарвними струнами нитки.

Раптово бачу на стіні позад дівчини українські писанки. Питаю: „Звідкіля це у вас?" — Дівчина усміхається, бере обережно одну з писанок і каже: — „Їх я дістала у Вудстоку." — Тоді я: — „А чи ви щонебудь знаєте про них?" — Вона бере ще кілька і, вже звертаючись до присутніх, пояснює. — „Це українські писанки. Про них

(Закінчення на стор. 4-ій)

Роман Рахманний

БИТВА НАД УКРАЇНСЬКОЮ МАРНОЮ

Есей

(4)

5.

Хто виростав у світі, в якому діяли визнавці марксистської ідеології в російській інтерпретації, а втім, хто вдумливо вивчав нетрі творців тієї філософії, той зрозуміє і похідне явище тієї дійсности. А саме: в українців також є інтелектуали та інтеліґенти, що, задивлені у сяйво влади, в ім'я „відповідного місця" при кермі своїм суспільством чи в ім'я прямого впливу на керманичів своєї країни з легким серцем помандрують за ідеологією, яка давно втратила ґрунт в українських народних масах. Саме сьогодні цим українським інтелектуалам та інтеліґентам здається, що вітри історії справді дують у вітрила Лівиці. Тому вони пропонують „шукати зв'язків" з різними групами й групками лівого забарвлення, радять випрошувати в них підтримку для української справи. Не бракує і таких, які заохочують молодих українців приєднуватися до такого роду груп і з їхніх позицій захищати українські прагнення та ідеали.

Одною з таких пекучих проблем вважається оборону українських вільнодумців у Совєтському Союзі шляхом організування в різних країнах Заходу протестаційних заяв, закликів і акцій з вимогами звільнити їх з тюрем, в'язничних психіятричних закладів і таборів примусової праці. Дехто радив, наприклад, самвидавні твори, есеї чи протести цих вільнодумців видавати лише чужими мовами і у видавництвах лівого напрямку. Тоді, мовляв, громадська думка по обох боках совєто-цензурного кордону прийняла б писання українських патріотів прихильніше, як справді вірогідні, і сказала б на ввесь голос: Звільніть їх! Цей протест лівих кіл на Заході мав би так збентежити кремлівських олігархів, що вони слухняно виконали б те домагання.

За цими по-дитячому наївними словами таїться віра, що вплив лівих груп на Кремль значно більший за вплив центрових чи правих кіл. Тим часом російські большевики — згідно з традицією, що її встановив Ленін (а він і в цьому наслідував тільки Маркса) — особливо ненавидять ліві групи, а зокрема ті, що своєю програмою стоять близько большевиків. Сьогодні на кремлівське керівництво більший вплив мають капіталістичні технократи і групи, які можуть підірвати торговельно-економічні стосунки між країнами Заходу і СССР чи зірвати туризм і „обмін" даними в галузі наукових дослідів.

Пропонований підхід українських інтеліґентів до боротьби з кремлівською системою рабства достоту нагадує односторонню любов у житті окремих людей. Про подібну любов без взаємности заявляли численні українські інтеліґенти тоталітарній Правиці, а зокрема нацистській Німеччині та мілітаристській Японії. Ні та, ні та імперіялістична великодержава не відгукнулась почуттями прихильности до українського державницького питання, які їм щиро, по-союзницькому, пропонували речники деяких центрових і правих груп. Кінець тієї „любовної афери" відомий: не зважаючи на позірну „спорідненість" з ідеологічними системами правого напрямку, тії українські патріоти попали у німецькі концтабори і перед рушниці німецької поліції такою самою мірою, як і вороги тієї правої ідеології.

- 6 -

А втім, екстремні кола европейської Правиці не були єдиними ворогами української державної самобутности. Їм дотримувала кроку — і далі дотримує — Лівиця в більшості країн світу. Штучно створений популярний рух „Народний Фронт" лівих угруповань в Европі для поборювання нацизму і фашизму в 1930-их роках ніколи навіть не заікнувся про українське питання; а повинен був, щоб притягати українські народні маси до участи в поборюванні нелюдяної ідеології. Вся Лівиця нехтувала українським народом і відмовляла йому права на власну державність.

Тепер Нова Лівиця на північноамериканському континенті з погірдливістю гідною старих російських реакціонерів так само нехтує українським питанням. У ліволіберальних виданнях ще найтяжче просунути українську тематику будь-якого аспекту, бо внутрішня цензура суворо дбає про те, щоб українська справа не вийшла на денне світло. Українцям у розмовах чемно пропонують приєднатись до „ширшої концепції" — до спільного проґресивного руху „людей підсовєтського простору".

Чому це так? Бо всі ліві течії виходять з централістичної великодержавної теорії та практики, яку схвалювали, зокрема, засновники ідеології марксизму: Маркс і Енґельс. Тому своєрідним парадоксом звучать твердження деяких українських авторів у періодичній пресі, а то й книжкових виданнях, про те, що, мовляв, це тільки Сталін та його прихильники серед російських шовіністів „відійшли" від позицій „гуманного марксизму".

На зміцнення свого арґументу в наших дебатах тії ж автори подають писання Івана Дзюби та деяких інших самвидавних авторів з СССР як переконливу ілюстрацію свого твердження, мовляв, в Україні молоде покоління думає марксистськими і ленінськими категоріями. Щоправда, Іван Дзюба і ще дехто з вільнодумців в Україні закликають київський естаблішмент привернути Українській ССР державний статус з-перед сталінської централізації Совєтського Союзу. Вони пишуть, що ленінська розв'язка національного питання в т. зв. радянській спілці народів була правильніша і людяніша за сталінську централістичну розв'язку. Свої думки вони підпирають деякими цитатами з творів Маркса і Енґельса.

В цьому вони мають рацію. Сучасний колеґіяльний режим Кремлю на території України та інших національних республік нагадує радше сталінську диктатуру, ніж Ленінову теорію про т. зв. демократичний централізм.

Але це не означає, що „ленінська розв'язка" національного питання навіть у конфедеративній державі була б правильна чи задовільна для українського народу. Роз'яснення того небезпечного питання не слід шукати в книзі Ів. Дзюби чи будь-якого іншого українського вільнодумця. Однак, ми, що живемо у вільних умовах, мусимо на кожному кроці нагадувати всім людям, що саме В. І. Ленін був гробокопателем суверенности народовладних і в соціяльному відношенні проґресивних республік Східньої Европи. Це він на руїнах Української Народної Республіки збудував (з допомогою російської армії) тюрму для українського народу, що зветься Українська ССР, і примурував її до перебудованої і зміцненої „тюрми народів" під назвою СССР.

Все це зроблено насильницькими засобами і всупереч волі українського народу — але в згоді з теоретичними засновками Маркса і Енґельса. З уваги на це, назва теперішньої системи гноблення в Україні зветься правильно: марксизм - ленінізм.

(Далі буде)

Школа Українознавства у Вашингтоні дістала публічне визнання

Вашингтон (П.О.) — Школа Українознавства Великого Вашингтону — це середнього розміру суботня школа, що нараховує всього 112 учнів у віці 5 - 17, які вчаться у клясах від підготовної до одинадцятої. Школа розпочала свою працю з трьох початкових кляс тому десять років. У цьому шкільному році вперше працюють всі кляси початкового, середнього і вищого ступенів. Школа затруднює 17 учителів, включаючи двох отців катехитів. Предметом навчання є українська мова й література, обряд, історія, географія й культура України, та спів. Школа об'єднує дітей приналежних до українсько-католицької й українсько-православної парохій та інших віровизнань. У десятиліття існування школу визнано Шкільною владою окремим письмом, в якому м. ін. сказано:

„Нам приємно повідомити Вас про признання кредиту учням середніх шкіл, які відвідують Школу Українознавства. Наше рішення оперте на цьому, що програма Школи Українознавства в мові, граматиці, літературі, історії і географії є в основному подібна до заавансованих програм мов у більших середніх школах округи Монтгомері. Також інспекція Вашої школи виказала, що Школа Українознавства відповідає вимогам шкільних властей Мериленду. Ми признаємо кредит кожному учневі, який закінчив щонайменше 135 годин річно Вашого навчання. Листовно, прохаємо Вас повідомити про учня і його успіхи. Признання кредитів відноситься лише до учнів в клясах 9, 10, 11 і 12-ій в публічних школах округи Монтгомері. Кредити будуть зараховуватися як виконання вимаганої середньошкільної програми у чужих школах". Ричард Е. Вагнер.

Управа Школи завдячує завершення старань за акредитацію жертвенній праці Учительського Збору, підпорядкованості учнів та гідній поставі і підтримці батьків. Наступним етапом старань української громади великого Вашингтону повинно бути придбання власного приміщення для вжитку школи і громади".

Мікробіологи світу виступили на оборону Ніни Строкатої

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

переглянув справу Ніни Строкатої. Ми домагаємося, щоб совєтський уряд дозволив представникам закордонних мікробіологів, журналістам і представникам ОН, бути присутніми на відкритому суді, на якому Ніна Строката мала б змогу обороняти себе, згідно з 10 і 11-им параграфом Універсальної Декляраціï Людських Прав. Ми домагаємося, щоб Комісія Людських Прав ОН вимагала застосування цих прав у випадку Ніни Строкатої."

Петицію в обороні Ніни Строкатої підписали 278 мікробіологів зі ЗСА, Канади, Бельгії, Франції, Німеччини, Індії, Ірану, Ізраїлю, Пакістану, Португалії і Швеції. Серед тих, які підписали петицію, є голови університетських департаментів мікробіології, голови медичних лябораторій, урядових і індустрійних підприємств, університетські професори, вчені й кількох студентів. Під петицією поставили свої підписи мікробіологи зі світовим іменем, керівники і голови університетських департаментів мікробіології: д-р Дж. Стоцкі (Нюйоркський Університет), проф. А. Сарачек (Стейтовий Університет Вічіта), Дж. Г. Валяс (Медична Школа Університету в Люїсвіл), проф. Д. Фрейзер (Університет Індіяни), проф. Г. Блюменталь (Медична Школа Лойолі), проф. Г. П. Фрідман (Університет Мізурі. Ст. Луїс), проф. М. Д. Тендлер (Єшіва Університет). Серед чужих вчених з-поза Америки є підписи таких визначних мікробіологів: д-р Вільфред Keніг (Університет Тюбінгену, Німеччина), д-р Л. О. Каллінгс (Національна Бактеріологічна Лябораторія в Штокгольмі, Швеція), д-р Давид М. Гінсберг (Центральна Лябораторія Інституту Здоров'я, Тель Авів. Ізраїль), д-р Е. ДеМаєр (Інститут Радіюму, Париж, Франція), д-р Джао де В. Кастро е Мельо (Португалія), д-р Ерік Айзенштадт (Інститут Генетики, Кельн, Німеччина), проф. Д. Дж. Кушнер (Університет Оттави. Канада) й ін.

З глибоким і безмежним жалем повідомляю Родину, Знайомих і Приятелів, що дня 20 травня 1973 р. в трагічному випадку згинула моя Найдорожча і Незабутня НАРЕЧЕНА

бл. п.

ЗОНЯ БУНЯК

студентка медицини,
проживши 18 років свого молодого життя.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 26-го травня 1973 року, о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку, на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Безмежним горем прибитий —
РОМАН ІВАСІВ з родичами:
МАРІЄЮ, ІВАНОМ ІВАСІВ
та сестрами: ХРИСТИНОЮ І ОРИСЕЮ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Улюбленої і ніколи Незабутньої
МАМИ, БАБЦІ і ПРАБАБЦІ

бл. п.

КАТЕРИНИ КУШНІР

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
буде відправлена
в Церкві св. о. НИКОЛАЯ в АМСТЕРДАМІ, Н.Й.
в суботу, 26-го травня 1973 р.

Просимо Рідних і Знайомих про молитви за спокій душі Покійної.

РОДИНА

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК
ДЛЯ ВШАНУВАННЯ
Блаженнішого
КИР ЙОСИФА VII
Верховного Архиєпископа Помісної Української Католицької Церкви
ЗАПРОШУЄ ВШАНОВНЕ ГРОМАДЯНСТВО НА

БЕНКЕТ

що відбудеться на пошану Їх Блаженства
в неділю, 10-го червня 1973 р., год. 6:30 веч.
в "Americana" Готелі, (Imperial Ballroom)
при 53-ій вул. та Сьомій Евеню в Ню Йорку.
ОДЯГ ВЕЧІРНІЙ

КВИТКИ НА БЕНКЕТ:
в ціні дол. 30.00 від особи; дол. 50.00 від подружжя — можна одержати:
В НЮ ЙОРКУ:
„АРКА", 48 Схід 7-ма вул., тел. 473-3550
„ЕКО", 145 Друга Евеню, тел. 254-0888, та
Т-во „САМОПОМІЧ", 98 Друга Евеню, тел. 777-1336
В НЮ ДЖЕРЗІ:
„ГОВЕРЛЯ" — "SALAMANDER SHOES", п. Яр. Яворський, 1060 Спрінгфілд Авеню, Ірвінгтон, Н. Дж., тел. 374-5768

Замовлення поштою проситься надсилати разом з чеком на адресу:
ARKA CO., 48 East 7th Street, New York, N.Y. 10003,
та подати імена і прізвища учасників бенкету.

Чеки виставляти на "Self-Reliance".

Місце для паркування авт при 52-ій та 53-ій вул., між 6 та 7-ою евенями.
Речинець продажу та відбору всіх замовлених квитків — 2-ге ЧЕРВНЯ ц. р.

БЕНКЕТОВА КОМІСІЯ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ в ЗСА
при співучасти
ОбВУА — Відділ в Ню Йорку і Збірної Станиці СУВА в Ню Йорку і околиці
— влаштовують —
в СУБОТУ, 2-го ЧЕРВНЯ 1973 року в 6-ій год. вечора в залі Літературно-Мистецького Клюбу
(Горішня заля) 149 Друга Аве в Ню Йорку

АКАДЕМІЮ

ПРИСВЯЧЕНУ 47-ій РІЧНИЦІ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

св. п. СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Голови Директорії і Головного Отамана Військ і Фльоти Української Народньої Республіки

- Програма Академії складатиметься з 2-ох частин: доповіді та мистецької частини, подробиці якої в чергових оголошеннях.
- Доповідь на Академії виголосить п. генерал-хорунжий ВАСИЛЬ ФІЛОНОВИЧ — Керівник Ресорту Військових Справ ВО УНРади в екзилі.

В НЕДІЛЮ, 27-го ТРАВНЯ 1973 року в Українських Православних Церквах м. Ню Йорку і околиці
після Богослужб будуть відправлені

ПАНАХИДИ

ЗА СПОКІЙ ДУШІ СВ. П. ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИ

До участи в цих урочистостях запрошуємо Українське Громадянство, а зокрема, Комбатантські та Молодечі Організації.

ПРЕЗИДІЯ КОМІТЕТУ

ДІВОЧИЙ ХОР „ЖАЙВОРОНКИ" і ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ „ВЕРХОВИНЦІ"
ОСЕРЕДКУ СУМА ім. ген.-хор. Т. ЧУПРИНКИ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
в безмежнім болю діляться сумною вісткою з Членкинями Хору та Танцюристками і Танцюристами,
що в розквіті так ще молоденького життя, маючи ледви 18 років, згинула трагічно в нещасливому випадку
наша ДОРОГА ЧЛЕНКИНЯ

бл. п.

ЗОНЯ БУНЯК

ПАНАХИДА — в четвер, 24-го травня 1973 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. у Ню Йорку, Н. Й.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 25-го травня ц. р. о год. 8-ій веч. в тому ж заведенні.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 26-го травня 1973 р. о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра, а опісля на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Віддаймо Останній Поклін і услугу нашій ніколи Незабутній, Дорогій Членкині.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

З глибоким жалем в серці висловлюємо наше найглибше співчуття горем прибитій Матері і дальшій Родині.

Об'єднання Товариств Прихильників УНР в ЗСА
просить Членство і Українське Громадянство взяти якнайчисельнішу участь у вшануванню св. пам'яті
ЖЕРТВ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ в УКРАЇНІ
під час

ЖАЛОБНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ

У ВАШИНГТОНІ

що її проводить Український Конґресовий Комітет Америки
у суботу, дня 26-го травня 1973 року
у СТІП ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
для відзначення сороколіття грізного злочину, що його доконав червоний окупант України.

ГОЛОВНА УПРАВА

В СОРОКОВУ РІЧНИЦЮ ГОЛОДОВОЇ ОБЛОГИ УКРАЇНИ,
доконаної московсько-большевицьким окупантом,
— відбудеться —

ЖАЛОБНА МАНІФЕСТАЦІЯ

в суботу, 26-го травня 1973 року у Вашинґтоні
БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ
У ЦІЙ МАНІФЕСТАЦІЇ І ПРОТЕСТІ ЗОБОВ'ЯЗУЄТЬСЯ ВСЕ ЧЛЕНСТВО
Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України
ВЗЯТИ УЧАСТЬ.

ГОЛОВНА УПРАВА ОЖ ОЧСУ

Плат. пол. огол. Плат. пол. огол.

УКРАЇНЦІ НЮ ДЖЕРЗІ — ОКРУГА ЕССЕКС
Ірвінґтон, Нюарк, Савт Орендж
ВАШІ кандидати потребують ВАШОЇ підтримки, ВАШОГО голосу в республіканських правиборах 5-го червня 1973 року.

ГОЛОСУЙТЕ ЗА

Д-ра Леонарда К. Луценка
28-ма Округа

Богдана Вишатицького
урядника повіту Ессекс

Проситься всіх Українців, незалежно від їх партійних переконань, а кому лежить на серці українська справа, голосувати на цих українців.

ГОЛОСУЙТЕ 5-го ЧЕРВНЯ 1973 р.

Огол. платить Український Республіканський Виборчий Комітет

УПРАВА ОСЕРЕДКУ СУМА ім. ген.-хор. Т. ЧУПРИНКИ у НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
в глибокому смутку ділиться болючою вісткою з усім Членством СУМА і Українським Громадянством, що 20-го травня 1973 року в пополудневих годинах у місцевості Вінгем, Н. Й., згинула в трагічному випадку на 19-му році життя
ДОРОГА ПОДРУГА

ЗОНЯ БУНЯК

дружинниця і впорядниця 2-го ступеня Осередку СУМА, студентка медицини Стейт Університету в Стоні Бук, Н. Й.

ПАНАХИДА у четвер, 24-го травня 1973 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні П. Яреми, при 129 Схід 7-ма вул. у Ню Йорку.

ПАРАСТАС — п'ятниця, 25-го травня ц. р. о год. 8-ій веч. у тому ж заведенні.
ПОХОРОН у суботу, 26-го травня 1973 р. о год. 9-ій ранку, год. 9:30 — СЛУЖБА БОЖА в церкві св. Юрія в Ню Йорку.

Завершення похоронів на Українському Православному Цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо всю Сумівську Молодь нашого Осередку взяти участь у сумівських одностроях у всіх відправах, віддаючи Останній Поклін бл. п. Дорогій Подрузі.

З невимовним жалем у серці, висловлюємо наші найглибші співчуття горем прибитій Матері і Родині.

Спи Дорога Подруго вічним сном, а земля нашої Вільної Країни нехай буде Тобі легкою.

Спілка Визволення України
(КРАЙОВА УПРАВА в ЗСА)
закликає все своє Членство прийняти участь у жалобному відзначенні

40-РІЧЧЯ МОСКОВСЬКОГО ГОЛОДОМОРНОГО НАРОДОВБИВСТВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

яке відбудеться
в суботу, 26-го травня 1973 року
біля пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашинґтоні.

Початок о 1-ій годині по полудні.

КРАЙОВА УПРАВА СВУ в ЗСА

Вшановуючи світлу пам'ять Покійної
Елисавети Стефанович
складаємо 15.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі".

Ярослава і Юрій ГЕРМАНИ

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. д-ра ОСИПА ЖИДЯКА
жертвує 15.00 долярів
на УАСТ „Леви" в Чикаґо, Ілл.

299-ий ВІДДІЛ УНС „ЛЕВИ"

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ в ДЕТРОЙТІ, Миш.
ділиться сумною вісткою, що 18-го травня 1973 року на 82-му році життя відійшов у Вічність

ІНЖ. ПЕТРО ТРЕПЕТ

активний громадський діяч, учасник Визвольних Змагань, довголітній голова ДОБРУС-у і голова Товариства Прихильників УНР в Детройті.

Висловлюємо глибоке співчуття Вельмишановній Дружині, Дочкам, Внукам і Зятям.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА ТОВАРИСТВА ПРИХИЛЬНИКІВ УНР в ДЕТРОЙТІ

БЛАЖЕННІШИЙ ПЕРВОІЄРАРХ УКПЦ ВІДБУВ ЗУСТРІЧ З ДІТЬМИ І МОЛОДДЮ В ЧИКАҐО

(Закінчення зі стор. 1-ої)

раїнської Католицької Церкви.

Увечері відбулася спільна зустріч Блаженнішого і Владик з духовенством чикаґської округи, на якій був присутній кардинал Коді.

У вівторок, 22-го травня, у день виїзду з Чикаґа Блаженніший по дорозі на летовище поблагословив нову секцію цвинтаря св. о. Миколая, де також відправив Панахиду на могилі батьків Владики Ярослава, Катерини й Івана Габра, та поблагословив гріб своєї родички Марти з Дичковських Чикети, меценатки Українського Католицького Університету, що записала для нього 15,000 долярів.

На летовищі відбулося сердечне прощання Найдостойнішого Гостя, також з участю дітей, молоді і представників церковних і громадських організацій. Голова Комітету Громадської Дії, інж. Р.Бігун, подякував від всієї організованої спільноти Чикаґо за ласкаві історичні відвідини. Вже о год. 12-ій вполудне Блаженніший Первоієрарх Йосиф відлетів літаком до Міннеаполіс, де відбулося сердечне його привітання, про що буде звідомлення в черговому числі „Свободи".

В справі бенкету на пошану Їх Блаженства в Ню Йорку

Бенкетова Комісія Громадського Комітету для вшанування Блаженнішого Кир Йосифа УП Верховного Архиепископа Помісної Української Церкви в Ню Йорку інформує, що в зв'язку з великим напливом зголошень на Бенкет, який відбудеться 10 червня ц. р., год. 6:30 веч.—Гром. Комітет вирішив взяти одну з найбільших заль в „Амерікана" готелі при 53-ій вул. та 7-ій Евню, яка вміщає понад 2,000 осіб.

Для представників установ та організацій передбачені окремі столи. Вступ на бенкет дол. 30.00 від особи, дол. 50,00 від подружжя. Для справнішої обслуги заінтересованих—Бенкетова Комісія влаштувала окремий стіл в крамниці „Арка" при 48 Схід 7-ма вул. (тел.473-35-50), де щоденно між 5-ою та 7-ою год. веч. полагоджуються всі справи зв'язані з участю в бенкеті.

Речинець для продажу та відбору замовлених квитків передбачено 2 червня ц. р. На численні запити інформується, що на бенкеті зобов'язує вечірній одяг.

ВЕСНЯНИЙ ЯРМАРОК В Л. М. КЛЮБІ

Ню Йорк.—Весняний Літературно - Мистецький Ярмарок відбудеться в цю п'ятницю, 25-го травня, в домівці Клюбу. В програмі „Ярмарку" візьмуть участь: Оперна співачка Тамара Лихолай, Оксана Климовська—„Пані Язичинська" з Філядельфії, Ярослав Климовський, Іван Керницький—Ікер і Степан Крижанівський. При фортепіяні—проф. Олександер Берник. Початок у год. 7:30 вечора.

Брежнєв вернувся до Москви вдоволений відвідинами у Німеччині

Москва. — Генеральний секретар компартії СССР Леонід Брежнєв вернувся у вівторок 22 травня до Москви з своєї 4-денної візити в столиці Західньої Німеччини Бонні та висловив велике вдоволення її вислідами, які, мовляв, допомогли „закінчити давню ворожнечу" між СССР і Німеччиною. Німецькі й чужинецькі кореспонденти у Бонні вважають, що Брежнєв зробив із своїх тамошніх відвідин „генеральну пробу" заплянованої на 18 червня ц. р. подорожі до ЗСА. Брежнєв і західньо-німецький канцлер Віллі Брандт підписали договір про 10-тирічну економічну, технічну й культурну співпрацю, при чому Брежнєв висловив надію, що та співпраця буде простягатися на „30 до 50 років". СССР — за концепцією Брежнєва — має постачати Західній Німеччині та Америці сировину і природний газ, а Совєти мають отримувати в заміну машини ,нові фабрики і — від Америки — збіжжя. Газети виявляють, що в отих нарадах Брежнєва і Брандта широко обмірковувано також ситуацію на Близькому Сході, тим паче, що Брандт поїде у червні ц. р. до Ізраїлю, а його міністер закордонних справ Вальтер Шеель їде в найближчу неділю до Єгипту. Брежнєв буцімто висловився, що швидше чи пізніше потреба західніх держав в арабській нафті виявиться сильнішою за їх сантимент до Ізраїлю „і тоді настане мир".

Наради з в'єтнамськими комуністами у Парижі близькі до кінця

Париж. — Найближчий співробітник Генрі Кіссінджера та учасник всіх його розмов з представником Північного В'єтнаму Ле Дуком То, Вілліям Сулліван відлетів у вівторок 22-го травня з Парижу до Сайґону, щоб поінформувати тамошнього президента Нгуєна Вана Тіє про хід і вислід тих паризьких розмов і дістати від нього згоду на домовлення. Ту подорож Сулліваиа вважають за доказ, що паризькі наради Генрі Кіссінджера наближились до кінця. На середу 23 травня призначено їх уже шосту з черги — почавши від минулотижневого четверга — зустріч. Дотепер у цій останній „рунді" нарад Кіссінджера з Ле Дуком То ті його наради забрали разом 24 години, а дальших 20 годин виповнено нарадами „техніків" під головуванням Вілліяма Сулліваиа й комуністичного віце-міністра Нгуєна Ко Тача. Хоча про зміст усіх тих нарад нічого офіційно не виявлено, газети твердять, що йдеться головно про докладне визначення у Південному В'єтнамі місцевостей, які стоять під державним чи комуністичним правлінням. Більшість тих розмов виповнили обопільні скарги, при чому в'єтнамські комуністи раз-у-раз твердять, що найбільшим винуватцем у тому, що договір про перемир'я з 27 січня ц. р. не діє якслід — є південно-в'єтнамський президент Нгуєн Ван Тіє.

УКРАЇНСЬКІ ІЄРАРХИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ В ЖАЛОБНІЙ МАНІФЕСТАЦІЇ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Протестаційний похід під совєтську амбасаду

Після закінчення програми Жалобної Маніфестації, всі учасники уформуються в протестаційний похід під совєтську амбасаду, де, за дозволом поліції, відбудеться мирна демонстрація проти арештувань та засудів українських культурних діячів та жорстокої русифікації України. Крім молитви за померлих в роках 1932-1933 жодних промов під совєтською амбасадою не буде. Поліція заявила, що під амбасадою не можна буде нести ніяких транспарентів. Особливо перестерегла поліція проти будь-яких безпорядків, що всі учасники повинні взяти до уваги.

Заява сенатора Джевітса

Дост. Джекоб К. Джевітс, республіканський сенатор з Ню Йорку, прислав на руки проф. Добрянського листа-заяву, в якій гостро натаврував безоглядне переслідування українців і жидів в СССР та нищення прав людини, як теж нищення релігії та культурних надбань українського та жидівського народів. Він заявив, що він буде і далі підтримувати українців і жидів у їх змаганнях за привернення їм людських та національних прав в СССР.

Пресова конференція

В п'ятницю, 25-го травня 1973 року, відбудеться о 3-ій годині по полудні в готелі Дюпонт Пляза пресова конференція, яку скликає УККА для поінформування американської преси про ціль Жалобної Маніфестації. Пресову конференцію будуть провадити проф. Лев Добрянський та д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника". Розіслано до преси понад 100 запрошень, пресових випусків та спеціяльно виданих летючок в яких з'ясовується чому українська громада в Америці переводить протестну акцію.

Автобуси з провінції

Досі зголошено автобуси з таких місцевостей: Філядельфія — 6; Ню Йорк — 4; Йонкерс — 2; Нюарк — 2; Валтімор — 2; Трентон — 2; та по одному автобусові: Гартфорд, Ню Гейвен, Бріджпорт, Джерзі Сити, Лігай Веллі, Гемпстед, Честер, Вілмінґтон, Сиракюзи і Піттсбурґ. Просимо привезти із собою українські, американські й організаційні прапори.

Координатори маніфестації

Жалобну Маніфестацію влаштовує Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки при співпраці всіх Центральних Організацій та Відділу УККА у Вашинґтоні, а координаторами є: Іван Базарко, екзекутивний директор УККА, д-р Степан Курилас і д-р Ярослав Гелета — голова та секретак Відділу УККА у Вашинґтоні. Порядкову службу виконують кол. вояки Української Дивізії під проводом Богдана Скаськова. Перекуску можна буде дістати в залі „Пілґрім Чирч" біля пам'ятника Т. Шевченка за відповідною заплатою.

Екзекутива УККА сподівається, що українці ЗСА масовою участю у Маніфестації вшанують пам'ять виморених голодом 7 мільйонів українців в трагічних 1932-1933 роках.

ЗАКЛИК

Конференція Українських Центральних Молодечих і Студентських Організацій при УККА закликає до масової участи всіх членів Конференції в Маніфестації, присвяченій річниці голоду в Україні.

Маніфестація відбудеться 26 травня 1973 р. у Вашинґтоні, Д.К., о год. 1-ій по пол.

Щоб звернути увагу американського світу на нашу акцію, просимо висилати пакети, виповнені костями, на адресу совєтської амбасади у Вашинґтоні. Ці кості будуть символізувати кости наших братів і сестер, що згинули у жахливій голодовій смерті в 1930-их роках, і пригадають світові ту страшну трагедію.

Адреса сов. амбасади: Embassy of the U.S.S.R., 1125 — 16th Street N.W., Washington, D.C. 20036.

Конференція Українських Центральних Молодечих і Студентських Організацій при УККА

Ню Йорк, Н.Й., 16 травня 1973 р.

МАНДРІВКА В МИНУВШИНУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

я прочитала в журналі „Нешенел Джеографік", хоч там про них писали, як про російські. Пізніше писали про них у „Ню Йорк Таймсі". Але це не вперше я зустрілася з ними. Перебуваючи в Мелвіллі, Ню Джерзі, де живе велика українська громада, я пішла на виставку українського народного мистецтва і побачила писанки. Мене вони незвичайно зацікавили. Я тоді пішла до українського клюбу і стала розпитувати про Україну, її історію, традиції її народу. Заприязнилася з вашими людьми, захопилась вашим мистецтвом. А все почалося від ...писанки."

Говоримо їй про бандуру, вона робить у своїм записнику нотатки. Люди ставлять нам різні запити, ми відповідаємо. Дівчина ще хоче знати, як пишуться писанки. Беру її адресу і читаю: „Мирлі Келлі" — американське прізвище, яке не вказує на жадне споріднення з українцями. Обіцяю їй вислати книжку з інструкціями.

Дівчина супроводить нас аж до дверей, а в руці у неї писанка. Дивно. Досі мені здавалося, що тільки добрими п'єсами, музикою, малярськими та літературними шедеврами ми можемо добитися визнання серед чужинців.

Ще не йдемо до авта. Звертаємо в алею соснових дерев. Понад нами — сині очі щирого весняного неба, а під ногами шелестить білий приморський пісок..

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Інж. ВОЛОДИМИР НАПУРКО, член УНС Відд. 307 ім. Митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс., помер 11 січня ц. р. на 45 р. ж. Нар. в с. Тучани, пов. Городок і став членом УНС в 1962 р. Полишив у смутку матір Антоніно та родину. Похорон відбувся 17 січня 1973 р. на цвинтарі Гопе в Метепені, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИКОЛА ЛАВРИНЕЦЬ, член УНС Відд. 292 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Детройті, Міш., помер 13 січня 1973 р. на 83 р. ж. Став членом УНСоюзу 1918 р. Полишив у смутку дружину Євдоньки: Ірину і Розалію, 5 внуків і брата. Похорон відбувся 16 січня ц. р. на цвинтарі St. Hedwig в Dearborn, Hts., Mich.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Федик, секр.

НИКОЛАЙ ГАНИЧ, член УНСоюзу, Відд. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерсі, Н. Й., помер 7 січня ц. р. на 79 р. ж. Став членом УНС в 1916 р. Полишив у смутку дружину Розалію, і 2 синів. Похорон відбувся 10 січня 1973 р. на цвинтарі св. Йосифа в Йонкерсі, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Макдзій, секр.

ЛЕВ КІНАЛЬ, член УНС відд. 127 в Боффало, Н. Й., помер 20 січня ц. р. на 49 р. ж. Нар. у Філядельфії, Па., і став членом УНС в 1965 р. Полишив у смутку дружину Алісу, дітей: Лева, Григорія, Давида і Джамес.
Вічна Йому Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

АННА ДЯК, членка УНСоюзу Відд. 1 Б-ва св. Андрія в Шамокін, Па., померла 20-го листопада 1972 р. на 78 р. ж. Стала членкою УНС в 1925 р. Полишила в смутку сестру Катерину. Похорон відбувся 23 листопада 1972 р. на цвинтарі Преображення в Шамокін, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МИКОЛА НАЙДА, член УНС Відд. 338 Т-ва Запор. Січ в Честері, Па., помер 29 січня 1973 р. на 80 р. ж. Став членом УНС в 1923 р. Похорон відбувся 2 лютого ц. р. на цвинтарі Lawn Croft, Linnwood, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Шевченко, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 10-го ЧЕРВНЯ 1973 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Є важні справи до полагодження, тому проситься чл. прибути. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6937 Тарзан допитує Козенку

Безстрашні урурці віднайшли радіопарат на негайну потребу, що його забрали змовники від Тарзана, коли його ноги не були ще нез'ясованим способом спаралізовані.

Я відповів на твої запити, Тарзане! Якщо хочеш мати мене за свого свідка, то тримай здалеку від мене своїх дикунів!

Але я маю один особливий запит до тебе, Козенку. Коли ти прочуняв від кульки, яку я вистрілив до тебе з рушниці, яку ти вжив проти мене, то твої ноги не були пошкоджені..

Чому мої ноги спаралізовані, Козенку?..